soovitakse ja kavades fikseeritakse. Sest majanduslik areng on dünaamiline, sellest olenevalt alati muutuv ja püstitatud kavadest sageli lahkuminev paljudel põhjustel, milliseid on raske ette arvestada.

Kuid otsustava tähtsusega polegi majanduselus üksikud lühikesed ajajärgud, vaid primaarseks osutub ikkagi üldsuund ja selle praktilised tulemused.

Kui meil 1937. a. sotsiaalkindlustuse alal pandi maksma ligi 20 uut seadust ja määrust, milledest näiteks tööstuslike käitiste tööõnnetuste vältimise ja tervishoiu määrus ootas järge juba 1929. aastast saadik, siis näitab see, et ka tööjõu kaitsele ja tööjõu väärikale hindamisele on asutud praktilise järjekindlusega.

Ja kui majandusministri K. Selteri poolt püstitatud põhimõte: esimeses järjekorras töövõimaluste avardamine ja edasi rakendada abinõusid produktiviteedi tõstmiseks ja töötasude parandamiseks leiab sirgjoonelist teostamist edaspidigi, siis peaksime üha kiiremalt jõudma ligemale eesmärgile, mis suurendab ja mitmekesistab meie tootmisaparaati, tõstab toodangut ja samal ajal ka elatusstandardi.

Sest on päevselge, et võime sammuda võrdselt kõrvuti teiste kultuurrahvastega ja saada üldistest kultuurihüvedest osa suuremas proportsioonis ikkagi ainult siis, kui tõuseb produktiivsus igal alal ja kui ühes sellega paranevad ka kodanike sissetulekud.

Ja majandusliku tegevuse siht ja majanduspoliitika rakendus polegi muud, kui teenida kodanikke nende jõukuse tõusu tõekssaamiseks. Iseäranis on see maksev Eesti rahva kohta, sest mida ulatuslikum on iga kodaniku, kuid mitte üksikute gruppide sissetulek, seda tugevamaks muutub ka Eesti riik kogu oma eluavalduste kompleksis.

Sammu ligemale sellele viib ühtlasi teatava osa töösturite poolt 1937. a. algatatud aktsioon minimaal-

Eesti kroonika 1937, lk. 54